

Sygn. akt *XVII AmE 216/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: SSO Maciej Kruszyński

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu 13 lipca 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *Sp. z o.o. w G.*

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 2 lipca 2020 roku, numer (...). (...)(...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od (...) *Sp. z o.o. w G.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Maciej Kruszyński

Sygn. akt *XVII AmE 216/20*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 2 lipca 2020 r., Nr (...). (...) (...) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12b w związku z art. 56 ust. 2, ust. 3, ust. 6 i 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 oraz 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 25696 z późn. zm.) i art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne oraz art. 75 ust. 2 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 1495) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy – (...) sp. z o.o. z siedzibą we G. o nr identyfikacji podatkowej (NIP): (...) za niezachowanie terminu na złożenie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: październik i listopad 2017 r., czerwiec i wrzesień 2018 r. oraz luty i czerwiec 2019 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, ministra właściwego do spraw energii, orzekł że:

- 1) Przedsiębiorca nie zachował terminu na złożenie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: październik i listopad 2017 r., czerwiec i wrzesień 2018 r. oraz luty i czerwiec 2019 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,
- 2) za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w łącznej wysokości 60.000,00 w tym:

- a. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc **październik 2017 r.** do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,
- b. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych,
a także ich przeznaczeniu za miesiąc **listopad 2017 r.** do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,
- c. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych,
a także ich przeznaczeniu za miesiąc **czerwiec 2018 r.** do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,
- d. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych,
a także ich przeznaczeniu za miesiąc **wrzesień 2018 r.** do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,
- e. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych,
a także ich przeznaczeniu za miesiąc **luty 2019 r.** do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,
- f. 10.000,00 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych,
a także ich przeznaczeniu za miesiąc **czerwiec 2019 r.** do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,

3) **umarzył postępowanie administracyjne** za działanie polegające na niezachowaniu terminu na złożenie sprawozdania do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, ministra właściwego do spraw energii za miesiące: październik i listopad 2017 r., czerwiec i wrzesień 2018 r. oraz luty i czerwiec 2019 r.

Powód - (...) sp. z o.o. z siedzibą we G. zaskarżył ww. decyzję w całości. Skarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1) przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 56 ust. 6a P.e., poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji odmowę zastosowania, tj. brak odstąpienia od nałożenia na Spółkę kary pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 12b ww. ustawy pomimo zaistnienia ku temu przesłanek w postaci (i) znikomej szkodliwości popełnionego czynu (zaniechania), tj. uchybienia przez Spółkę terminu do złożenia sprawozdań o rodzajach i ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych za miesiące: październik i listopad 2017 r., czerwiec i wrzesień 2018 r. oraz luty i czerwiec 2019 r., (ii) dopełnienia przez Spółkę tegoż obowiązku niezwłocznie po powzięciu wiedzy o zaistniałym uchybieniu,
- art. 56 ust. 6a P.e. - wyrażające się w ocenie przesłanek zastosowania tego przepisu, w szczególności przesłanki znikomej szkodliwości czynu, przez pryzmat obowiązków samego Prezesa URE, a więc okoliczność wtórną wobec okoliczności, na tle których powinna nastąpić ocena realizacji/braku realizacji obowiązków nałożonych na podmioty wskazane w art. 43d ust. 1 P.e., w kontekście art. 56 ust. 6a tej ustawy,
- art. 56 ust. 1 pkt 12b, art. 56 ust. 2 oraz art. 56 ust. 2h pkt 4 P.e. poprzez ich nieuzasadnione zastosowanie w sytuacji, w której okoliczności faktyczne sprawy uzasadniały odstąpienie od nałożenia na Spółkę kary pieniężnej, oraz

2) przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 8 § 1 k.p.a., poprzez naruszenie przez Prezesa URE zasady zaufania do organów władzy publicznej na skutek nieuwzględnienia w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy zasady proporcjonalności, która powinna znaleźć zastosowanie także przy ocenie zasadności nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 i ust. 2 P.e.,
- art. 107 § 1 pkt 6 w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez brak przedstawienia w uzasadnieniu skarżonej Decyzji zindywidualizowanej oceny przesłanek odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej w kontekście okoliczności niniejszej sprawy i oparcie uzasadnienia Decyzji na (i) argumentach natury ogólnej, dających się zastosować do praktycznie każdego przypadku naruszenia obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 43d Prawa energetycznego, czy (ii) nieprzystających wręcz do okoliczności sprawy. W rezultacie Decyzja nosi znamiona „sztampowości”, a nie cechy indywidualnego aktu administracyjnego, którym powinna być, załatwiającego daną sprawę przy uwzględnieniu całokształtu jej okoliczności,
- art. 107 § 1 pkt 6 w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez błędne uzasadnienie faktyczne Decyzji i przyjęcie, że najdłuższe opóźnienie w złożeniu przez Spółkę Sprawozdań do Prezesa URE wyniosło 1096 dni, a najkrótsze 487 dni, podczas gdy w rzeczywistości najdłuższe opóźnienie trwało 730 dni, a najkrótsze 121 dni.

Wobec powyższego, wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W toku rozprawy pełnomocnik powoda sprecyzował zakres zaskarżenia, poprzez wskazanie, że odwołanie od decyzji obejmuje pkt 1 i 2 i w tym zakresie wniósł o jej uchylenie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pismem z 9 marca 2021 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko wyrażone w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wydanej 29 października 2019 r. Przedsiębiorca został wpisany do rejestru podmiotów przywożących pod numerem (...)(...). (okoliczność bezsporna)

Pismem skierowanym do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 20 listopada 2019 r., Przedsiębiorca złożył sprawozdania o których mowa w art. 43d ustawy – Prawo energetyczne obejmujące okres od października 2017 r. Jednocześnie, spółka wyjaśniła, że sprowadzała na terytorium kraju nabyty w Wielkiej Brytanii olej smarowy o kodzie nomenklatury scalonej CN: (...) oraz wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w trybie określonym w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne. Ze złożonych sprawozdań wynika, że przywóz produktu o kodzie CN: (...) miał miejsce w miesiącach: październik i listopad 2017 r., czerwiec i wrzesień 2018 r. oraz luty i czerwiec 2019 r.

Dowód: Pismo Spółki z 18 listopada 2019 r., k. 1-2 akt adm. wraz z załącznikami

Pismem z dnia 4 grudnia 2019 r. Przedsiębiorca został zawiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, za miesiące: październik i listopad 2017 r., czerwiec i wrzesień 2018 r. oraz luty i czerwiec 2019 r. Ponadto, mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a., Przedsiębiorca został wezwany do złożenia kopii: wszelkich dokumentów potwierdzających aktualną sytuację finansową Przedsiębiorstwa, w tym dokumentów dotyczących: osiągniętych przychodów i dochodów (np. bilans + rachunek zysków i strat za rok 2018 lub inne dokumenty sporządzane stosownie do formy prawnej Przedsiębiorcy), oświadczenia o osiągniętych w 2018 r. przychodach i dochodach z działalności gospodarczej ogółem, sprawozdań o rodzajach oraz ilości

wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące od lipca 2017 r. do listopada 2018 r. oraz od stycznia 2019 r. do sierpnia 2019 r. do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz do ministra właściwego do spraw energii, o ile nie zostało to wcześniej zrobione oraz potwierdzeń nadania przedmiotowych sprawozdań za miesiące od lipca 2017 r. do listopada 2018 r. oraz od stycznia 2019 r. do sierpnia 2019 r. do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz do ministra właściwego do spraw energii.

Dowód: Zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego z 4 grudnia 2019 r., k. 56-57v akt adm.

W odpowiedzi na powyższe, Przedsiębiorca przedłożył sprawozdanie finansowe spółki z rok 2018 r. oraz potwierdzenie nadania sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych za miesiące od lipca 2017 r. do listopada 2018 r. oraz od stycznia 2019 r. do sierpnia 2019 r. do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz do ministra właściwego do spraw energii.

Dowód: Pismo Spółki z 20 grudnia 2019 r., k. 59 akt adm.

Pismem z dnia 15 stycznia 2020 r. Prezes URE poinformował Przedsiębiorcę o zakończeniu niniejszego postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, oraz o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w siedzibie Urzędu w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania niniejszego pisma. Ponadto zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 36 k.p.a. został powiadomiony przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o niezakończeniu niniejszej sprawy w terminie przewidzianym w art. 35 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz został poinformowany o wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy do dnia 16 marca 2020 r.

Dowód: Pismo Prezesa URE z 15 stycznia 2020 r., k. 109 akt adm.

Pismem z dnia 12 marca 2020 r. Prezes URE poinformował Przedsiębiorcę zgodnie o niezakończeniu niniejszej sprawy w terminie przewidzianym w art. 35 § 3 k.p.a. oraz został poinformowany o wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy do dnia 15 maja 2020 r.

Dowód: Pismo Prezesa URE z 12 marca 2020 r., k. 126 akt adm.

W dniu 2 lipca 2020 r. Prezes URE wydał decyzję zaskarżoną w niniejszym postępowaniu.

Dowód: Decyzja z 2 lipca 2020 r., k. 128 akt adm.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie powoda podlegało oddaleniu.

Omawiany obowiązek sprawozdawczy wynikał wprost z treści art. 43d ust. 1 ustawy P.e., stanowiącego, że Przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także **podmiot przywozący** stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu - w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.

Zgodnie z 62d pkt 4 ustawy P.e. dodanym ustawą z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1495), który wszedł w życie w dniu 1 stycznia 2020 r., od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 czerwca 2021 r. przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesje na wytwarzanie paliw ciekłych

lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych a także ich przeznaczeniu - w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.

Stosownie do art. 75 ust. 2 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych, postępowania w sprawie nałożenia kar pieniężnych za niezłożenie w terminie, do organów innych niż Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 4 lub art. 43d ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne w brzmieniu dotychczasowym, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy umarza się.

Jak ustalono, w okresie, w którym przedsiębiorca dokonywał przywozu paliw ciekłych był podmiotem przywożącym w rozumieniu art. 3 pkt 12c ustawy P.e. oraz został objęty obowiązkiem sprawozdawczym.

Przedsiębiorca nie uczynił zadość ww. obowiązkowi. Powód nie złożył w ustawowym terminie wymaganych sprawozdań za miesiące od października 2017 r. do września 2019 r. Bezspornym jest, że we wskazanym okresie, w miesiącach: październik i listopad 2017 r., czerwiec i wrzesień 2018 r., luty i czerwiec 2019 r. dokonywał przywozu paliw ciekłych z zagranicy.

Warunkiem uwzględnienia pierwszego zarzutu odwołania było zaistnienie przesłanek uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej o których mowa w art. 56 ust. 6a p.e. Konieczne zatem wydaje się przytoczenie treści przepisu art. 56 ust. 6a ustawy p.e., zgodnie z którym Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Należy jednak podkreślić, iż ustawodawca nie obliguje organu do jego zastosowania. Poprzez sformułowanie „może odstąpić” przewiduje jedynie takie uprawnienie. Prowadzi to do wniosku, że nawet w przypadku łącznego wystąpienia obu przesłanek wskazanych przez ustawodawcę w przepisie art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, Prezes URE może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji.

Sąd stanął na stanowisku, że nie jest możliwe uznanie, jakoby stopień społecznej szkodliwości czynu był znikomy a tym samym aby zaistniały niezbędne przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary.

Jak już wyżej wskazano, warunkiem jego zastosowania jest zaistnienie łącznie obu przesłanek w nim wymienionych, a więc zarówno stopień szkodliwości czynu jest znikomy, jak i podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. W przedmiotowej sprawie, naruszenie prawa w istocie polegało na niezłożeniu sprawozdań, a zatem złożenie tego sprawozdania nawet w terminie późniejszym powoduje, że dochodzi do zaprzestania naruszenia przez stronę prawa. Ostatecznie, choć po terminie określonym w ustawie, powód złożył sprawozdania, jednakże nie można uznać, że stopień szkodliwości czynu jest znikomy.

Brak stosowanych sprawozdań powoduje, że organ nie może realizować swoich ustawowych obowiązków. Ponadto, powód jest przedsiębiorcą, wobec tego z uwagi na profesjonalny charakter wykonywanej przez niego działalności powinien mieć świadomość spoczywających na nim obowiązków, w tym obowiązków sprawozdawczych, nie tylko wobec Prezesa URE i powinien realizować je ze starannością wymaganą od profesjonalisty. Obejmuje ona również znajomość obowiązujących przepisów prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Co więcej, jak słusznie zauważył pozwany, brak realizacji obowiązku sprawozdawczego przez powoda doprowadziło do naruszenia chronionego ustawą dobra, jakim jest terminowość składania sprawozdań i pozbawiło nie tylko pozwanego, ale również inne ustawowo określone organy państwowe informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków, m.in. nadzoru nad rynkiem paliw ciekłych. Celem obowiązku sprawozdawczego nie jest jedynie sporządzenie przez Prezesa URE kwartalnego raportu, służy również jako narzędzie kontroli oraz podstawowe źródło informacji o funkcjonowaniu konkretnych podmiotów na rynku paliw ciekłych w zakresie prowadzonych

przez Przedsiębiorców działalności. Oznacza to tym samym, że terminowość w składaniu sprawozdań jest dobrem podlegającym w tym przypadku ochronie.

Kwestia kompetencji Prezesa URE do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej w myśl art. 56 ust. 6a ustawy p.e. była również przedmiotem rozważań w orzecznictwie i doktrynie. Sąd orzekający w niniejszym składzie w pełni podziela i przyjmuje za swój pogląd Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu wyroku z 27 listopada 2019 r. w sprawie toczącej się pod sygn. akt I NSK 95/18 wskazał, że to Prezes URE kształtuje politykę wymiaru kar wobec przedsiębiorców popełniających delikty administracyjne określone w ustawie - Prawo energetyczne. W pewnych przypadkach sąd może co prawda zastosować art. 56 ust. 6a p.e., jednakże wpierw powód powinien wykazać, że pozwany przekroczył zasady uznania administracyjnego oraz że stopień szkodliwości czynu był znikomy, a przedsiębiorca zaprzestał naruszenia prawa lub zrealizował obowiązek. Sąd Najwyższy trafnie wskazywał, że artykuł 56 ust. 6a p.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary. (Wyrok SN z 27.11.2019 r., I NSK 95/18, LEX nr 2817533)

Sąd Okręgowy uznał, iż błędne jest przekonanie powoda o naruszeniu przepisu art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne. Brak zastosowania względem powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wynikał z tego, że powód nie spełnił wszystkich przesłanek wymaganych łącznie treścią art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne, nie zaś z tego, że pozwany przekroczył granice uznania administracyjnego.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu, zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

W punkcie 2. odwołania, spółka zarzuciła zaskarżonej decyzji naruszenie art. 8 § 1 k.p.a., 107 § 1 pkt 6 w zw. z art. 107 § 3 k.p.a., art. 107 § 1 pkt 6 w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. W ocenie Sądu, zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Po pierwsze należy wskazać na utrwalone w judykaturze stanowisko, że zasadniczo, tego typu zarzuty są nieskuteczne przez Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Jednakże, nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu

dowodowym. Po drugie natomiast, nawet, gdyby Sąd pominął powyższe stanowisko, w niniejszej sprawie nie doszło do uchybień proceduralnych, które skutkować mogłyby uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonej decyzji.

Sąd nie podzielił także zarzutu naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy P.e. W myśl art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy – Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdań o których mowa w art. 43d tej ustawy, zgodnie natomiast z treścią art. 56 ust. 2h pkt 4 kara pieniężna w przypadku określonym w ust. 1 pkt 12b została ustalona przez ustawodawcę na kwotę 10.000,00 zł. W zawiązku z tym, łączna kara nałożona na spółkę wynosi 60.000,00 zł. Kara w takiej wysokości nie przekracza 15 % przychodu ukaranego osiągniętego w poprzednim roku podatkowym (art. 56 ust. 3 p.e.).

Wysokość nałożonej na powoda kary finansowej wynika wprost z przepisów prawa. Ustawodawca wyłączył zatem możliwość jej miarkowania.

Nawiązując do pkt 3 zaskarżonej decyzji, należy jedynie wyjaśnić, że postępowanie dotyczące niezłożenia sprawozdań pozostałym podmiotom: Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, Ministrowi Finansów oraz Ministrowi Energii zostało umorzone ze względu na zmianę stanu prawnego na podstawie art. 75 ust. 2 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania, należało powoda uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, które w sprawie niniejszej obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w minimalnej stawce 720,00 zł, ustalonej w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Maciej Kruszyński